

ÄÄRIMMÄISTEN MAISEMIEN MAA

Kaksi kertaa Suomen kokoisessa Namibiassa asuu vain 2,3 miljoonaa ihmistä. Afrikan parhaimpiin kuuluva 44 500 kilometrin tieverkosto tuo automatkailijan ulottuville harvaan asutun maan koko kirjon äärimmäisistä aavikko-olosuhteista leudon ilmaston rannikkoon ja maailman eläinrikkaimpiin luonnonpuistoihin.

A

jamme ulos 300 000 asukkaan Windhoekista vaivatta, ulosmenotien tarkistuspisteessä rikkonaisella puutarhatuolilla istuskeleva liikennepoliisi vinkkaa meitä laiskasti jatkamaan matkaa pysähtymättä.

Matka taittuu verkkaisessa liikenteessä etelään B1-valtatietä pitkin. Riista-aidat erottavat tien ympärillä levittäytyvää matalasta savannista. Hyväkuntoinen asfalttitie on osa Etelä-Afrikkaan kulkevaa Cape-Namibia -ajoreittiä, joka kulkee 1700 kilometrin matkan Etelä-afrikan rajalta Nordowerista aina Oshikangoon Angolan rajalle.

Ensivaikutelma hämää: vain 7000 km eli alle viidennes Namibian teistä on päällystettyjä. Suuri osa sorateistä on kuitenkin hyvin ylläpidettyjä ja ajettavuudeltaan hyviä. Tämä johtuu paljolti vähäisestä liikenteestä – koko maassa on vain 270 000 autoa ja niistäkin yli puolet ruuhkauttaa pääkaupunki Windhoekia.

Self driving -kiertomatkat ovat Namibiassa suosittuja, ja matkailijoiden käyttöön vuokrataan autoja jokaiseen tarpeeseen. Oppaamme Mark ei kuitenkaan halua antaa safarikäyttöön modifioidun Land Cruiserinsa rattia vieraisiin käsiin.





🚗 Delia prepe ventur mi, sandam, necta arum quibus a volenim inihica boriore, to-reium inciuntium voluptatust perciis estis maximus

🚗 Delia prepe ventur mi, sandam, necta arum quibus a volenim inihica boriore, to-reium inciuntium voluptatust perciis estis maximus



🚗 Delia prepe ventur mi, sandam, necta arum quibus a volenim inihica boriore, to-reium inciuntium voluptatust perciis estis maximus

🚗 Delia prepe ventur mi, sandam, necta arum quibus a volenim inihica boriore, to-reium inciuntium voluptatust perciis estis maximus

Sadekaudella ajo-olosuhteet muuttuvat nopeasti hankaliksi ja matkavauhti putoaa 40 kilometriin tunnissa. Suuret ylinopeudet ovat kuitenkin yleisiä ja monilla on huonot renkaat, jotka aiheuttavat onnettomuuksia. Lisäksi liikenteessä on paljon kuljettajia, joilla on väärennetty ajokortti, eikä alkeellisintakaan käsitystä säännöistä, Mark tylyttää.

Kauriin kääntöpiirillä

Rehobothin pikkukaupungin kohdalla, noin 90 km Windhoekista etelään (ja tienvarsikyltin mukaan täsmälleen Kauriin kääntöpiirillä) käännyimme lounaaseen. Tie C24 vie Namibin aavikolle. Suuntanamme on Namib-Naukluftin kansallispuistossa sijaitseva Sossusvlei, maisemistaan ja dyneistään kuuluisa alue. Nyt asfaltti on muuttunut soraksi ja maisema karun kuivaksi arid-maastoksi, johon tuovat vaihtelua vain taustalla hämmäyttävät vuoret. Oikealla näkyy Rantbergen vuoristo ja sen 2000-metrinen huippu ja edessämme suunnilleen saman korkuinen Naukluftberge.

Oppaamme pitää mielenkiintoa yllä pongaamalla ajelun lomassa elottomalta näyttävästä maisemasta lintuja ja kertomalla aavikon eläimistöä ja kasvistosta. Näyttävimpiä näkyjä ovat valtavat kehrääjälintujen pesät.

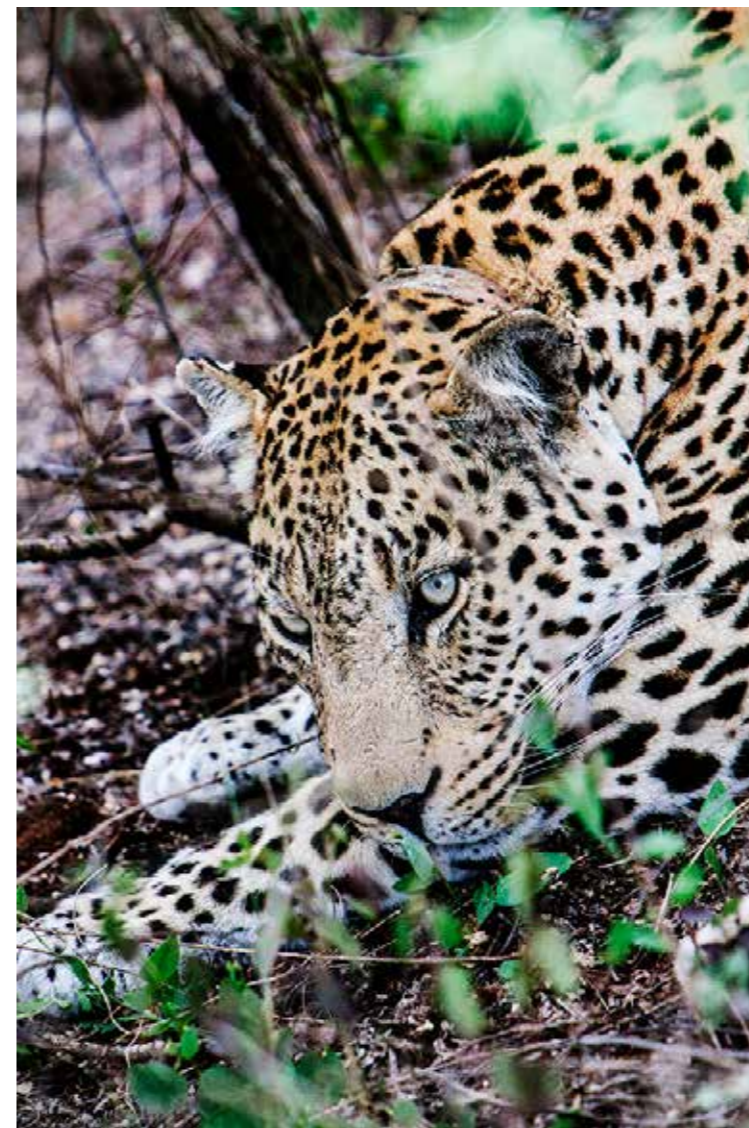
Yhdessä pesässä voi pesiä jopa 800 lintua. Yhteispesissä asustaa aina kaksi sukupolvea, vanhemmat hankkivat poikasilleen ruokaa ja teinikäiset hoitavat poikasia, Mark sivistää.

Kuivan jokijuoman vohreänä pitämällä kaistaleilla näemme myös vuoristoseeproja, springbok-kauriita sekä kuduja. Komeimpia ovat oryxit eli keihäsantiloopit, joiden pitkät, suorat ja terävät sarvet tekevät siitä vaarallisen saalistettavan.

Pian vehreys on ohi ja maisema muuttuu yhä karummaksi, mutta yhtä kaikki vaikuttavaksi. Mark tuntuu vastaavan hiljaisuuteemme.

Tätä maisemaa voisi kuvailla kaikelle elämälle vihamieliseksi. Olosuhteet ovat äärimmäiset, ja eläimet ja kasvit ovat mukautuneet niihin monin tavoin. Ihmiset aavikko jakaa kahteen. Joitakin sen kohtaaminen kauhistuttaa, toisia karuus, puhtaus ja tyhjyys kiehtovat.

Pohdimme kuvaajan kanssa, että maisemassa on henkisesti paljon samaa kuin Lapin tundraa tai ulkosaaristossa. Täällä ymmärtää ihmisen



Namibian tasavalta

Itsenäistynyt: vuonna 1990
Pinta-ala: 824 000 km². Namibia on yksi maailman kuivimmista maista ja yli kolmasosa sen pinta-alasta on aavikkoa.

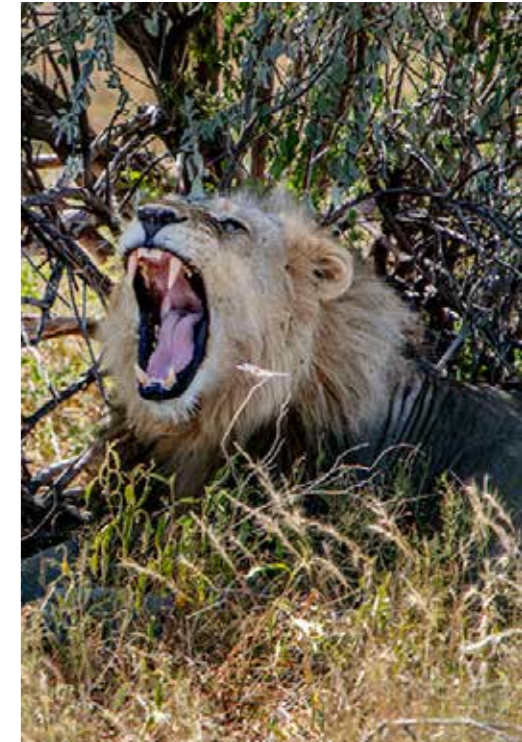
Virallinen kieli: Englanti, puhutuimmat kielet oshiwambo 50 % ja rukavango 10 %
Uskonnot: Noin 90 % kristittyjä (suuri osa luterilaisia). Suomalaiset aloittivat lähetytyön Pohjois-Namibian Ambomaalla jo 1870-luvulla.

Elinkeinot: karjatalous, maanviljelys, kaivosteollisuus (uraani, kupari, timantit), matkailu

Suosituimmat matkailukohteet: Etoshan kansallispuisto, Namibin aavikko ja dyynit, Swakopmundin rannikkokaupunki

Liikenne: Vasemmanpuoleinen liikenne, hyväkuntoiset päätiet, ylinopeudet yleisiä.

Autonvuokraus: Useita kansainvälisiä autovuokraamoja sekä varusteltuihin retkeilyautoihin erikoistuneita vuokraamoja, jotka vuokraavat ajoneuvoja kuljettaja-oppaan kanssa tai ilman. Räättälöityihin safari-matkoihin on erikoistunut mm. kokenut paikallinen operaattori SafariWise.



pienuuden. Jos kuvittelee itsestään liikoja, ei selviydy.

Mikko-kokki kuumassa paikassa

Namib-Naukluftin kansallispuisto on yli 50 000 km² laajuisena Afrikan kolmanneksi suurin. Puiston perustamisen taustalla on alueen talouskriisi 70-luvulla: villieläinten nahoista eläneitä paikallisia farmeja alettiin boikotoimaan kansainvälisesti ja monet niistä ajautuivat vaikeuksiin. Valtio tuli avuksi, osti farmit ja muutti alueen kansallispuistoksi.

Jälkeenpäin katsottuna pinta-alaltaan Sveitsin kokoisen puiston perustaminen on kannattanut. Alueesta on tullut kansainvälisesti tunnettu matkakohde, jonne matkaavat massojen sijaan pääosin kouliintuneet Afrikan kävijät ja kokeneet luontomatkailijat. Sen päänähtävyyksiä ovat maailman korkeimmat, ja todennäköisesti myös kuvatuimmat, hiekkadyynit.

Perillä majapaikassamme, kansallispuiston porttien tuntumassa Sessiemissä sijaitsevassa Sossusvlei Lodgessa, ihailimme nopeasti pimenevää aavikon auringonlaskua, kun kuulemme yllättäen suomenkielisen tervehdyksen. 12 vuotta maailmalla töissä kierrellyt ja viisi vuotta Namibiassa asunut Mikko Ekholm työskentelee paikassa keittiömestarina. Mukava mies suhtautuu myötäeläen ylenmääräiseen hikoiluunne.

Tähän kuumimman ajan ilmastoon ei totu koskaan. Myös paikalliset työskentelyolosuhteet vaativat sopeutumista, mies myöntää.

Kun lähin kunnollinen kauppa on 360 kilometrin päässä, suunnitelmallisuus on tärkeää ja hyvät tavarantoimittajat elinehto. Logistiikan järjesteleminen vie suuren osan ajastani.

Monien raaka-aineiden hankkiminen on kuivassa maassa hankalaa, mutta riistasta ei ole pulaa.

Ne tulevat meille Pohjois-Namibian metsästysfarmeilta. Seepraa käytämme eniten, mutta kaikkiaan saamme 13 riistalajia krokotiilista pahkasaan. Paikallinen riista on laadukasta ja myös edullista.

Väite saa katetta hetkeä myöhemmin ulos katetussa illallispyödyssä. Namibia on todennäköisesti Afrikan paras matkakohde riistasta pitävälle uteliaalle kulinaristille. Siinä missä esimerkiksi Keniassa metsästyksiellön vuoksi riistaa ei ole saatavilla lainkaan, Namibiassa sitä riit-



Autolla Namibiassa

NAMIBIAN tiestöä pidetään Saharan eteläpuolisen Afrikan paraskuntoisimpiin kuuluvana ja self driving-safarit ovatkin erittäin suosittuja. Namibiassa työnsä vuoksi kymmeniä tuhansia kilometrejä ajanut Mikko Ekholm sanoo, että monet matkailijat suhtautuvat maan tie- ja liikenneolosuhteisiin kuitenkin turhan kevyesti. Parin ajopäivän jälkeen tuudittautudutaan helposti liialliseen itsevarmuuteen ja ajonepeudet nousevat.

Tottumattoman ei kannata vuokrata liian tehokasta nelivetoa, vaan mieluummin pieni SUV kuten Kia sportage tai Nissan X-trail. Isolla autolla vauhti nousee sataan teillä, joilla ei muuten ajaisi kuin 50 km tunnissa. Irtohiekkateiden pinnalla on petollista ja koska teiden pientareet ovat kapeat ja korkeat eikä penkkä ole toisin kuin lomassa, joten ulosajossa auto menee ympäri.

Myös monien retkeilyyn modifioitujen autojen korkea painopiste ja pitkän akselivälin aikaansaama liiallinen hallinnan tunne pitää taajamien ulkopuolella ei ole suositeltavaa. Rengasrikot eivät ole suuri

ongelma, mutta renkaan vaihtaminen autiomaan kuumuudessa ei ole aina kevyt urakka, kokenut opas Mark Hayes sanoo.

Safariwiseen perustaja ja toimitusjohtaja Neil McLeod puolustaa opastavan ammattikuljettajan käyttöä.

Luonnon ja eläinten tarkkailuun jää enemmän aikaa ja energiaa. Toisaalta ymmärrän itse kuljettajana, että ajaminen näissä maisemissa on monille matkailijoille oma nautintonsa.

Namibian liikennetilastot eivät ole lähelläkään Afrikan mustimpia, mutta noin 500 vuosittaista liikennekuolemaa maassa, jossa autoja on kymmenes Suomen määrästä, on eurooppalaisittain synkkä lukema.

Saapuessaamme seitsemän päivän ajokierroksen jälkeen Windhoekin lentokentälle Toyota Laand Cruiserimme trippimittarissa on 1846 kilometriä. Takana on yksi rengasrikko, olemme nähneet vain yhden pahasti kolaroidun auton tien laidassa ja vaarallisia ohituksia vähemmän kuin tavallisen suomalaisen kesäperjantain mökkimatkan ensimmäisen ajotunnin aikana.

enemmän – kananmunan paistaminen onnistuu Markin mukaan hyvin ilman tulentekoa, ja siltä hiekka jalkapohjissa kyllä tuntuukin.

Maisema näyttää täysin elottomalta, mutta ei ole sitä. Pienen etsinnän jälkeen opas kaivaa hiekan alta esiin näihin äärimmäisiin olosuhteisiin sopeutuneen pienen liskon sekä kuoriaisen.

Dead Vlein kuivuudesta mosaiikkikuvioiduksi halkeilleen pohjan, sinisen taivaan, kirkkaan auringon ja mustaksi paahuneiden, jopa 400 vuotta vanhojen akasiapuiden runkojen kontrasti on häkellyttävä. Puolitoista tuntia ja iso pullo vettä kuuluu maailman kuivimpiin ja kuumimpiin kuuluvassa paikassa kävellen nopeasti. Ilman vettä, lakkia ja kunnollisia aurinkolaseja tänne ei haluaisi.

Lähistöllä sijaitsevan Sousussvleinin altaan pohja on laajempi ja vähemmän dramaattinen – kuivaan aikaan. Sadeaikaan se täyttyy joen tuomasta vedestä yhdessä yössä ja muodostaa kuukausien ajaksi valtavan tulva-alueen, joka kerää tuhansittain lintuja.

Päivä on ollut pitkä, mutta saavuttuamme majapaikkaan nostamme adrenaliinitason vielä huippuunsa ennen auringonlaskua. Ihaillemme auringon värjäämää maisemaa ajellessamme nelivetoisilla mönkijöillä. Merkittävät polkuja on alueella kymmeniä kilometrejä, oppaaksemme tullut Marius kertoo ja astyy ajelun päätteeksi mitä pidimme. Hymymme ulottuu korviin asti.

Kuumaisemaa kohti rannikkoa

Seuraavana aamuna jatkamme kohti Atlantin rannikkoa ja sen keskikaupunkia Swakopmundia. Oppaamme Mark on luvannut 300 km päiväajon tarjoavan meille tuntien ”masentavan soratasankomaiseman” ohella arvoituksellisesti tunnin ”maailman lohduttominta maisemaa”, joten mielemme on korkealla, kuten odotuksetkin.

Aloitamme päivän kohokohdasta eli lohduttomasta maisemasta.

mibia on maailman viidenneksi suurin uraanin tuottaja ja nyt lähes 40 vuotta toiminnassa ollut maailman suurin uraanikaivos, brittiläis-australialainen Rössing, on saamassa seurakseen maailman suurimmaksi hyödyntämättömäksi uraaniesiintymäksi sanotun Etangon. Myös ranskalaiset, kanadalaiset, kiinalaiset, intialaiset ja venäläiset yhtiöt ovat aktiivisia alueen mineraalivarojen hyödyntämisessä. Osittain Doropinn ja Namib Naukluftin kansallispuistojen alueella sijaitsevien esiintymien hyödyntämisen ekologiset vaikutukset ovat herättäneet suuria epäilyksiä.

Etoshan eläimet

Parin päivän meri-ilmakuurin jälkeen jatkamme Pohjoiseen, Etoshaan. Namibian tunnetuimpaan kansallispuistoon ajaessamme maa esittää jälleen uudenlaisen maiseman. Nousemme ylemmäksi meren pinnasta ja maasto muuttuu arid-aavikosta savanniksi. Ruoho on yhä korkeampaa ja vihreämpää ja puut ja pensaikat täplittävät savannimaisemaa yhä tiheämpään. Akaasiapuiden lomassa on parimetrisiä termiittipesiä. Koruttoman näköiset, kaivosten ympärille aikanaan syntyneet pikkukaupungit kuten Karibib ja Omaruru jäävät taakse.

Kalkfeldin kaupunki nauttii Markin mukaan pienoista matkailubuumia, sillä alueelta löytyneet, hiekkakiveen fossiloituneet dinosauruksen jalanjäljet tekevät siitä hyvän pysähdyspaikan. Jäljet ovat tutustuttavissa Otjiwarangon farmilla. Nimi kannattanee kirjoittaa ylös jos päätyy kysymään tietä alueelle.

100 miljoonaa vuotta vanhojen Dinosaurusten jälkien ihmettelyn sijaan me pysähdymme luonnollisesti lounaalle suurten karjatilojen ympäröimään Otjiwarangon kaupunkiin ja nautimme pitsiverhojen ja tummien puupanelien komistamassa saksalaiskahvilassa 80-luvun itäblokin maiden herkut mieleentuovan snitselin, joka pitää nälkämme loitolla ja mielemme virkeänä iltapäivän kuumimmat ajotunnit.

Saavumme Taleni Etosha Village lodgeemme sopivasti parhaaseen iltasafariajeluajkaan. Laukut respaan, haieka katse pieneen uima-alaaseen ja takaisin autoon. Matkalla täällä ollaan, eikä lomalla.

Andersson Gate, yksi puiston seitsemästä sisäänajoportista sijaitsee vain 4 km päässä majapaikastamme, mutta Mark ei säästele autoaan halutessaan meidät ”parhaaseen kissa-aikaan” juomapaikalle, jossa hänen muilta autoilta saamansa vinkin mukaan on meille jotain nähtävää. Ja onpa hyvinkin: ensimmäisen puolen tunnin aikana näemme kirahvien, seeprojen ja erilaisten gasellien ja kauriiden ohella kolme leijonaa sekä valtavan elefanttiuroon, joka on menettänyt toisen syökshampaansa.

Ehdimme vielä parahiksi Springbok flatin juomapaikalle, jossa joudumme kello 18.45 keskelle vaikuttavaa luontodokumenttia: seuraamme 20 metrin päässä iltajuonnilla olevia nuoria naarasleijonia, jotka savannilta lähestyvä 10 elefantin lauma hätistelee pois. Taustalla seepprat, hyeenat ja springbokit seuraavat kukin asemapaikoissaan kanssamme elefanttien iltarituaalia, joka päättyy nuorimpien alkaessa leikkiä vedessä ja emon poistuessa kyllästyneen oloisena paikalta lähdön merkiksi. Nyt on seeprojen aika siirtyä juomapaikalle. Puun alle siirtyneet leijonat seuraavat tilannetta sivusilmällä ja hyeenat tarkkailevat niiri kauempana.

Yksi seeproista päättyy todennäköisesti leijonien ruuaksi, mikäli ne eivät poistu paikalta ennen pimeää. Hyeenat taas hoitavat enemmän kuin mielellään leijonilta jäävät tähteet, Mark summaa näytelmän juonen.

Puiston portti on sulkeutumassa ja Mark tekee parhaansa saadaakseen automme ajoissa ulos. Ja ehdimmehän me.

Seuraavana aamuna puhelin piippaa klo 05.30. On aika lähteä seuraamaan virtaheppojen ja leijonien aamutoimia.



Matkalle Namibiaan

Perille: Suomesta ei ole suoria lentoja Namibiaan. Air Namibia lentää Windhoekin Frankfurtista. SAL lentää Windhoekin useista Euroopan pääkaupungeista Kapkaupungin kautta. Lennot alkavat n. 1100 €

Hintataso: Yleinen hintataso Namibiassa on suomalaiselle edullinen. Majoitustarjonta on laajaa omatoimimatkailejien camping-alueista luksuslodgeihin.

Autovuokraus: Toyota Corolla 1.6 tai vastaava sedan maksaa viikolta noin 400 euroa ja telttaruustuksella noin 700 euroa. Kaksivetoisen tila-auton kuten Nissan X-TRail saa viikoksi noin 750 eurolla, nelivetoisten autojen hinnat alkavat 1000 eurosta. Kahdenhengen kaksivetoisen camper-auton kattoteltalla keittovarusteineen maksaa noin 1200 euroa viikolta.

Lisätietoa jutun kohteista ja palveluista: www.safariwise.com.na